

Een reis naar jou

Door Zoë Mors (15 jaar)

Niet kijken! Maar liefste, vanuit mijn schuilplek in het hoekje van de donkere, overvolle huifkar opende ik mijn ogen toch. Hoestende schimmen, die met hun ziel onder de arm liepen, waren mijn metgezellen tijdens deze onstuimige tocht richting het noorden, waar zij zich zouden aansluiten bij het geloof om zo een nieuw en gezond leven op te starten. Natuurlijk wisten zij niet dat ik niet tot het einde van hun reis zou blijven, mijn lieveling. Natuurlijk wisten zij niet dat er tussen hun vredelievende harten een rotte zat verstopt. Een hart dat was aangevreten door wormen. Opgegeten door monsters en weer uitgespuugd. Ik had me er al jaren geleden bij neergelegd: mijn hart was een rotte appel. Maar in tegenstelling tot zo'n walgelijk stuk fruit, dat niks anders kan doen dan wachten op de dodelijke val, had ik de mogelijkheid om meerdere mensen met me mee het ravijn in te sleuren. Dus dat was wat ik had gedaan. Totdat ik jou ontmoette.

Plotseling schudde de huifkar kort maar krachtig heen en weer. Tot mijn ongenoegen botste ik bij die beweging tegen een oude zieke man. Als mijn hart was aangevreten door wormen, dan waren zijn kleren overvallen door een sprinkhanenplaag. Overal zaten gaten in. Zelfs de wollen muts op zijn vuile hoofd was meer gat dan stof. Het was een strenge winter, lief. De sneeuw kwam met bakken uit de hemel. Ik had het daarom bijna met de arme man te doen. Bijna.

Hij bromde naar me dat ik moest uitkijken, en tussen de katoenen gordijnen door zag ik hoe we van huis vertrokken. We waren de enorme stadsmuur door, de enorme stenen muur die voor mij de stad had doen laten uitkomen als een gevangenis. Een gevangenis met een hele grote begraafplaats, dacht ik grimmig. De paarden galoppeerden over de onbegaanbaar wordende weg het grote dennenbos in. Ik trok mijn zwarte kap nog wat verder over mijn hoofd terwijl mijn metgezellen naar voren vielen, en naar achter, en opzij. Op een gegeven moment werd ik zo gek van dat gesteun en gejammer dat ik me ging verbeelden hoe ik mijn zilveren dolk trok. Met een paar handelingen zou het afgelopen zijn. Mijn vingers begonnen te jeuken en ik dacht aan jou om te voorkomen dat ik ze allemaal de strot zou doorsnijden. Ik kon niet naar jou toekomen als ik uit de schaduw stapte. En ik wilde naar je toekomen. O mijn lief, ik wilde zo graag naar je toekomen en je in mijn armen nemen en luisteren naar jouw zoete stem. Ik wilde zo graag mijn verrotte hart aan je geven en al het andere slechte wat ik was. Ik haalde diep adem, liet mijn dolk met rust en prevelde: 'Wacht op mij, fonkelende ster aan mijn duistere hemel. Wacht op mij.'

De paarden hadden pauze nodig, dus we stopten in een weiland. Mijn meeste metgezellen bleven in de huifkar zitten. Ik stapte eruit met het excuus dat ik mijn benen moest strekken en overwoog om de koetsier te doden. Verschillende scenario's hadden zich al in mijn hoofd gevormd. Ik had een touw zien liggen in de wagen. Mijn dolk zeurde nog altijd om vrijgelaten te worden. Mijn eigen handen schreeuwden om hem simpelweg naar lucht te doen laten snakken. Hij keek me met grote konijnenogen aan. Ik dacht aan jou, en liet hem gaan. Die dag liet ik voor het eerst metgezellen levend achter.

Weet je nog, hoe we elkaar voor het eerst ontmoetten? Het was aardedonker die nacht. Bijna alle fakkels hadden het begeven vanwege de dikke druppels die naar beneden stortten. Het geklater van water op steen en hout had het meeste van jouw geschreeuw gesmoord. Het was de perfecte nacht voor een moord. Dat had jouw belager ook geweten.

Ze noemden mij de zwarte weerwolf. Omdat ik altijd toesloeg wanneer het weer door en door slecht was en omdat niemand, maar dan ook niemand aan mijn klauwen ontkwam.

Ik rook jouw angst en toen zag ik jouw lange, lichte haren donkerrood kleuren. Je was ten dode opgeschreven. Toch raapte ik je op.

Die nacht vergoot de zwarte weerwolf geen bloed. Nee, die nacht redde de wolf het schaap. Maar eigenlijk redde jij mij. Eigenlijk redde jij mij.

Nu regende het ook. De sneeuw onder mijn voeten werd een smerige donkergrijze brei terwijl ik door het bos slenterde. Het ijs sijpelde in mijn leren laarzen en drong door tot aan mijn tenen. Met op elkaar geklemde kaken probeerde ik mijn reis voort te zetten, maar uiteindelijk had mijn lichaam rust nodig. Net toen ik tegen een boomstam aan was gaan zitten hoorde ik gezang.

Morgen is een nieuwe dag.

Morgen is het nieuwe heden.

Dus, lief kind, sluit je ogen en lach.

En wees vooral tevreden.

In vlagen kwam haar stem op de wind naar me toe gezweefd. Mijn bloed bevroor. Dit was onmogelijk. Maar daar verscheen ze, liefste. Haar witte jurk danste om haar heen. Haar donkere haar wapperde rond haar hoofd. Ik was te verlamd om mijn dolk te pakken. Ik was te verlamd om überhaupt te ademen. Ze stopte recht voor me en keek me met glazige ogen aan. Abrupt was het zingen van dat vertrouwde slaaplied opgehouden.

In plaats daarvan begon ze te spreken: 'Johannes, zoon. Ga niet verder.'

Mijn lichaam begon te beven.

'Keer terug. Het heeft geen zin. Keer terug.'

Ik wilde schreeuwen. Ik wilde huilen. Ik wilde naar jou toe. Hoewel mijn maag salto's maakte en mijn hart in mijn keel klopte, lukte me het om op te staan.

'Nee,' zei ik.

En ik rende verder.

Ik rende door bossen en weilanden. Over heuvels en bergen. Door beekjes en mijn eigen dodelijke gedachten. Onderweg verschenen er steeds meer mensen in lange, witte gewaden.

'Ga terug,' zeiden ze allemaal. 'Ga terug.'

Ik bedekte mijn oren en rende verder, alsmat verder.

Weet je nog die avond toen ik me realiseerde dat jij mijn geneesmiddel was? Ik was onze kamer binnen gekomen. Mijn hart had onbekende sprongen gemaakt bij het zien van jou, gehuld in stralend maanlicht. Die avond had ik voor het eerst niet verlangd naar het zaaien van dood en verderf, maar naar jou.

Eindelijk kwam ik aan bij de waterval. We kenden het alleen uit de verhalen van minstrelen, die zongen dat het water magisch was. Ondanks de strenge winter was het wonder niet bevroren. Ik stond aan de rand van het meer waar de waterval in uitliep en dacht aan jou. Je was hier, dat wist ik zeker. Dit was de plek waar je altijd naar toe had gewild. Ik riep jouw naam en toen de zon onderging en het water goud kleurde, doemde je op uit het water. Je was nog mooier dan dat ik me herinnerde. Je droeg een jurk van zilver. Jouw haren glansden in het zonlicht. Tranen sprongen in mijn ogen.

'Weet je nog hoe we in een ruzie verstrengeld raakten?' vroeg je. 'Weet je nog hoe je zo verblind door woede het mes uit de keukenla pakte?'

Daar aan de oever van het gouden meer, maar een paar passen van jou verwijderd, zakte ik op mijn knieën. Vol afschuw besefte ik me wat ik had gedaan.

'O het spijt me zo,' jammerde ik. 'Het spijt me zo.'

Je schudde zachtjes je hoofd. 'Ga terug, Johannes. Je hebt hier niks te zoeken.'

Toen verdween je, en ik wist dat mijn reis hier samen met de jouwe tot een einde kwam.